

standigt at holde Stutteri i de nuværende Bygninger"; han gjør opmærksom paa "den store Dødelighed og udbredte ondartede Sygelighed, der har raset i Staldene iaar, kun 4 Uger efter at en lignende Smitsot har hærjet Stutteriet." Han siger fremdeles, "at Rigsdagens Tørere vistnok vilde være meget vaerksomme med at tilraade en radical Oprykning af den hele Institution," efter isørveien at have gjort opmærksom paa, at det at vedblive med Opdrætningen i de nuværende Bygninger vilde være "med fuld Bevidsthed at paatage sig et danaisk Arbejde." Da jeg nu ikke hører til Rigsdagens "Tørere," vil jeg ikke være vaerksom med at tilraade en radical Oprykning af den hele Institution. Han siger fremdeles, at skulde Rigsdagen ikke bevilge Pengene til Stutteriet, vil han dog ikke ansee Stutteriet for opgivet, idet han siger, at det har stor Betydning for Cavalleriet, og at Krigsministeriet derfor vil overtage det "for Danmærk til Eideren;" vi vilde Alle gjerne komme til Eideren, men jeg troer ikke, at vi føle os opbyggede ved blot at have Herredømme over Hestene til Eideren; det er en ny Maade at gaae til Eideren paa. Hvor fristende det end er, tør jeg ikke opholde det ærede Thing med at gaae dette lille Skrift heelt igjennem, som i en sammentrængt Form viser, hvor daarligt Tilstanden i det Hele er i vort Stutterivæsen; men for dog end yderligere at paavise, hvor uheldige Bestyrelsens Bestræbelser i forskjellige Retninger have været, skal jeg meddele, at han fortæller, at der har været gjort Forsøg paa at skaffe Elementer tilveie for at fastholde det hvidsøede Stod, og han slutter med at sige, at man har forhandlet med Hannover for at forskaffe sig nogle Exemplarer dervfra, men at disse "diplomatisk Underhandlinger med Hannover" heller ikke have ført til Noget; man kommer herved uvilkaarligt til at tænke paa vor hele diplomatisk Forhandling med Tydskland, som maaskee ikke vil føre os videre, end denne For-

handling har ført os angaaende Hestene. For mig er Bogen aldeles overbevisende. — Endnu skal jeg dog gjøre opmærksom paa, at han taler om de mange "Mellemløbere," som der ere i denne Sag, og hvori Regjeringen har en væsentlig Andeel, og han slutter denne Bog med de Ord: "I denne som i enhver anden Retning behøves baade Indsigt til at udkafe Planen og fast Overbevisning og en kraftig Villie til at lede den"; ja, det er ganske rigtigt, jeg troer, at denne Indsigt og kraftige Villie hidtil have manglet, og jeg er aldeles ikke sikker paa, at disse Egenstaber i Fremtiden vilde komme tilstede. Nu vil jeg meget ønske, at samtlige de ærede Herrer, som kjende til Stutterivæsenet og dets Virksomhed, vilde tage under alvorlig Overveielse, om de med Haanden paa Hjertet kunne sige, at det, som hidtil er skeet fra Regjeringens Side, virkelig har baaret saadanne Frugter, at man med Tillid og nogenlunde Tilfredshed kan vedblive at gaae paa den Bane, der her foreligger; og navnlig bevilge de Penge, der ere forlangte, som ere omtrent 42,000 Rb. Naar jeg dertil lægger Værdien af den Volsgaard, hvori Stutteriet drives, og som jeg ikke vil tagere saa høit som den nærmeste Volsgaard, der er bortforpagtet for 22 Rb. pr. Td. Land, idet jeg vil sætte Forpagtningen til omtrent 9000 Rb., som vistnok ikke er urimeligt, naar man erindrer, at der her er Tale om 500 Tdr. Land med de mange Bygninger, naar jeg dertil fremdeles lægger Udgifter til Pensioner og til Overbestyrelse m. m. og ansætter det til 3000 Rb., hvad der vistnok ikke er urimeligt, og naar jeg endelig regner en Capital af 1000 Rb. aarlig til Anvendelse ved Nybygninger, saa faaer man ud en Sum af 56,000 Rb., hvilket er Renten af 1,400,000 Rb. Det er altsaa den Værdi, der skulde ferrente sig, ikke directe, men ved det Gavn, som Stutteriets Heste kunne gjøre omkring i Landet.